

Győri Ítéltábla

Az ügy száma:

Pf.I.20.135/2025/4.

A felperesek:

Felperes1 (Cím1) I. r.

Felperes2 (cím3) II. r.

A felperesek jogi képviselője:

Kummer Ügyvédi Iroda; ügyintéző: dr. Kummer Ákos ügyvéd

(cím4)

Az alperes:

Alperes1

(Cím2)

Az alperes jogi képviselője:

Dr. Kovács Loránd Ügyvédi Iroda; ügyintéző: dr. Kovács Loránd ügyvéd

(cím6)

A per tárgya:

személyiségi jogok megsértése, sérelemdíj

Az elsőfokú bíróság neve és fellebbezéssel támadott határozatának száma:

Veszprémi Törvényszék, 5.P.20.039/2025/17. sz. ítélet

A fellebbezést előterjesztő fél és a fellebbezés sorszáma:

alperes; 18.

Í t é l e t

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének a feljegyzett illeték viselésére vonatkozó rendelkezését részben és akként változtatja meg, hogy annak összegét 72.000 (hetvenkettőezer) forintról 144.000 (száznegyvennégyezer) forintra felemeli.

Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg a felpereseknek személyenként 44.500 – 44.500 (negyvennégyezer-öttszáz – negyvennégyezer-öttszáz) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi az alperest, hogy az államnak fizessen meg 192.000 (százkilencvenkettőezer) forint feljegyzett fellebbezési illetéket.

Az államnak járó fellebbezési illetéket a jelen ítélet keltétől számított 60 napon belül kell a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára megfizetni. A fellebbezési illeték megfizetésekor a jelen bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát/jelét közleményként fel kell tüntetni.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított, és a fellebbezés elbírálása során is irányadó tényállás szerint az I. r. felperes országos ismertségű párt, II. r. felperes a párt nevel alapítása óta 2020 elejéig, majd 2024 nyarától újra annak pártigazgatója, 2023 nyarának végéig, majd 2024 nyarától ismét az országos választmány elnöke, azaz vezető politikusa.

[2] Az alperes a kiadója a internetes portál nevel internetes oldalnak, amely Vármegye1 legismertebb, legolvasottabb hírportálja. Itt jelent meg 2022. május 13-án „A megsemmisülés

útján halad a párt nevel" című cikk. Az alperes az I. r. felperesről a cikk lead-jében azt rögzítette,

hogy „Lélegeztető gépre kerülhet a párt nevel, a párt ugyanis az elmúlt hat évben teljes tagságának több mint a felét elveszítette. Ez még akkor is igaz, ha nem vesszük figyelembe, hogy a május 7-i elnökválasztás előtt sajtóhírek szerint kilencven kamuszervezetet hoztak létre, hogy fantomküldöttekkel erősítsék mind név1t, mind a párt szervezeti egységét”. Az írás további szövegének második bekezdésében az került rögzítésre, hogy „a 2018-as kongresszuson megjelent 556 küldött tehát jóindulattal is 4000 fős tagságot jelenthetett. Ezt alapul véve jelenleg kevesebb mint 2000 tagja lehet a párt nevelnek, nem is csoda, hogy kilencven alapszervezetet hoztak létre a mostani elnökválasztás előtt”. A cikk a II. r. felperesről a lead-et követő szöveg hetedik bekezdésben azt rögzítette, hogy „név2, aki nem most bizonyította először lojalitását név1hez, úgy szervezte a küldöttgyűlést, hogy név1 nyerje meg a mostani választást. Tudnia kellett a fantomszervezetek alapításáról is”.

[3] Az I. r. felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes megsértette a jóhírnevét azzal, hogy az általa üzemeltetett internetes portál nevel internetes portálon 2022. május 13-án „A megsemmisülés útján halad a párt nevel” címmel megjelent cikkben valótlanul híresztelték róla, hogy a 2022. május 7-i tisztújító kongresszus előtt kilencven kamuszervezetet hozott létre, míg a II. r. felperes annak a megállapítását kérte, hogy az alperes azzal sértette meg a jóhírnevét, hogy ugyanezen médiatartalomban azt híresztelte róla valótlanul, hogy úgy szervezte az I. r. felperesi párt tisztújító kongresszusát, hogy azon név1 nyerje meg az elnökválasztást. Kérték továbbá az alperes kötelezését személyenként 600.000 forint sérelemdíj, valamint törvényes mértékű késedelmi kamat megfizetésére alperes perköltségben történő marasztalása mellett.

[4] A felperesek álláspontja szerint a per tárgyát képező írás keretében az alperes internetes oldalán valótlanosságot híresztelt. Az I. r. felperes egyetlen kamuszervezetet sem hozott létre semmikor, így a 2022. májusi tisztújítás előtt sem. II. r. felperes pedig nem szervezte úgy a tisztújítást, hogy azon bárki, akár név1 nyerjen. A sérelmezett állítások azért tekintendők híresztelésnek, mert azokat az alperes egyrészt a hírportál online cikkéből vette át, másrészt a II. r. felperesről írt valótlan állításokat név3, az I. r. felperes korábbi elnökségi tagja tette, őt idézte az alperes is. Felperesek előadták továbbá, hogy az alperes jelen perben kifogásolt állítását először közlő hírportál online és a napilapot kiadó szerkesztősége ellen sajtóhelyreigazítási pert kezdeményeztek, a Fővárosi Ítéltábla a 2.Pf.20.571/2022/3. számú ítélettel helyreigazítás közzétételére kötelezte az érintetteket. Jogerős bírósági döntés foglalt tehát állást abban a kérdésben, hogy az alperes jelen perben vizsgálendő közlései tényállítások, amelyeket az alperes nem tudott a sajtóperben bizonyítani, mivel azok nem felelnek meg a valóságnak.

[5] A felperesek hivatkoztak a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:42. § (2) bekezdése, 2:43.§ d) pontja, 2:45. § (2) bekezdése, 2:51. § (1) bekezdés a) pontja rendelkezéseire. Jogi érvelésként előadták, hogy az alperes azt a valótlan állítást tette az I. r. felperesről, hogy csak azért hozott létre szervezeteket közvetlenül a tisztújító kongresszus előtt, hogy az ott induló egyik elnökjelöltet támogassák, míg II. r. felperesről valótlanul azt híresztelte, hogy a párt egyik vezetőjeként, akinek a cikk szerint, de ténylegesen is a feladata volt a pártszervezetek tevékenységének irányítása és a tisztújító kongresszus összehívása is, nem hogy nem részrehajlás nélkül készítette elő a tisztújítást,

hanem kifejezetten olyan intézkedéseket tett, hogy az aspiráló elnökjelöltek közül az egyik győzelmével záruljon a rendezvény. Az ilyen valótlanítások állítása pedig mindkét felperes társadalmi megítélését, a II. r. felperesnek pedig a politikusi megbecsültségét súlyosan rombolja, ezáltal a jóhírnevüket sérti. Megjegyezték továbbá, tisztában vannak közszereplői mivoltukkal, és azzal is, hogy ekként a tevékenységükkel összefüggő véleményalkotás során a tűrési kötelezettségük magasabb, ezen tűrési kötelezettség azonban még az esetükben sem terjed ki a hamis tények közlésére. A közélet szereplőitől a közvélemény fokozottan várja el a társadalmi normák betartását, és egy közszereplőről ebben a tárgykörben tett valótlan tényállítás is súlyosabbnak minősül a közvélemény szemében. Amennyiben egy parlamenti pártot, annak egyik vezető politikusát olyan vád éri, hogy még bűncselekményt is megvalósítva, kamuszervezetek létrehozásával, jogellenesen befolyásolni kívánja egy parlamenti párt tisztújítását, illetve II. r. felperes eleve úgy szervez egy eseményt, hogy azon előre eldöntött legyen a győztes kiléte, kifejezetten alkalmas a felperesek személyéről a közvéleményben kialakult kép hátrányos megváltoztatására. Az alperes kijelentésének jelentős tárgyi súlya az objektív jogkövetkezményeken túl indokolja a sérelemdíj alkalmazását is, mivel az alperes durva hazugságokkal illetve a felpereseket és mindez komoly, nagy nyilvánosságot ért el.

[6] Az alperes a kereset elutasítását, felperesek perköltségben történő marasztalását kérte. Álláspontja szerint a sérelmezett közléseket a felperesek tűrni kötelesek, mivel azok semmiféle

sértő jelleggel nem bírnak. Megjelenésükkor alkalmasak voltak arra, hogy hozzájáruljanak egy általános közérdekű vitához, amely az I. r. felperes tisztújítása körül alakult ki. A felperesek a közszereplők kategóriájában a politikai viták aktív résztvevőinek körébe tartoznak, ezért számolniuk kell azzal, hogy megnyilatkozásaikat, cselekményeiket mások vitatják, élesen bírálják. Értékelni kérte alperes azt a köztapasztalású tény, hogy a politikusok és hozzájuk hasonló más közszereplők cselekményeinek a sajtó által ismertté tett körülmények miatti folyamatos értékelése – különösen a választási kampányban, illetve az azt közvetlenül követő időszakban – a közéleti szereplő hitelességét csekély mértékben érintik, így sérelem okozására alkalmatlanok.

[7] Az alperes a sérelemdíj alaptalansága melletti érvrendszere keretében azt adta elő, hogy a perbeli jogsértésekkel okozott nemvagyonai sérelem a történeti tényállás fényében bagatell, a személyiségi jogsértés megállapításának nem automatikus következménye a sérelemdíj megítélése. A felperesek által kért sérelemdíj mértékét eltúlzottnak minősítette.

[8] Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletében megállapította, hogy az alperes az általa üzemeltetett internetes portál nevel internetes portálon 2022. május 13-án „A megsemmisülés útján halad a párt nevel” címmel megjelent cikkben annak valótlan híresztelésével, hogy a 2022. május 7-i tisztújító kongresszusa előtt kilencven kamuszervezetet hoztak létre, megsértette az I. r. felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát, továbbá annak valótlan híresztelésével, hogy II. r. felperes úgy szervezte a küldöttgyűlést, hogy névli nyerje meg az elnökválasztást, megsértette a II. r. felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát. Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I., II. r. felperesek részére személyenként, külön-külön 600.000-600.000 forintot, ezen összegek 2022. május 14. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatát,

valamint személyenként külön-külön 76.200-76.200 forint perköltséget. Kötelezte végül az alperest, hogy fizessen meg a Nemzeti Adó- és Vámhivatal számlájára 72.000 forint elsőfokú illetéket.

[9] Az ítélet indokolásában kiemelte a Ptk.2:42. § (2) bekezdését, a 2:43. § d) pontját, valamint a 2:45. § (2) bekezdését és leszögezte, hogy a jóhírnév megsértése a felróhatóságra, jó- vagy rosszhiszeműsége tekintet nélkül megállapítható. A Ptk. normaszövegéből következik, hogy a jóhírnév megsértésének esetkörei nincsenek kizárólagos jelleggel felsorolva. Lényegesnek minősítette azonban, hogy a személyre vonatkozó, objektíve valótlan tényállítást kifejező közlés csak akkor minősül jogsértésnek, ha a közmegítélés szerint a tényállítás alkalmas arra, hogy a sértett társadalmi megítélését hátrányosan befolyásolja. Az elbírálás szempontja tehát nem a sértett érzékenysége, hanem a közfelfogás. Ugyanakkor a hírnévrontás megvalósulásához nincs szükség arra, hogy a hátrányos eredmény, a társadalmi megítélés negatív változása ténylegesen bekövetkezzék, elég, ha arra objektíve alkalmas a hírnévrontó valótlan közlés.

[10] A hírnév így a személy értékeléséhez alapul szolgáló tényállítások valóságára vonatkozik és a személy közösség általi értékelését befolyásoló valótlan tényállítás, adatközlés jelenti annak sérelmét. E személyiségi jogsértés megállapításához elegendő annak bizonyítása, hogy a másik fél magatartása a jog által védett személyiségi érdekkörbe történő behatolást jelent. Ha ez beigazolódott, a másik félnek kell a tényállítása valóságát bizonyítania, illetve a valamely jogsértés megvalósulása szempontjából kifogásolt közléseket nem szövegből kiragadva, hanem környezetükben kell értelmezni annak szem előtt tartása mellett, hogy nem feltétlen a véleménynyilvánítási szabadság a tényállítások tekintetében. Megállapította az elsőfokú bíróság, hogy a peresített kitételek mindegyike tényállításnak minősül. Az I. r. felperest pedig jogi személyként is megilleti a jóhírnév védelme, mivel a jóhírnév olyan erkölcsi érték, amely nem csak a magánszemélyek sajátja.

[11] A mások személyét érintő értékítéletek jogi személy esetében is az adott személlyel összefüggő adatokból, információkból vonhatók le, ezért kiemelt fontosságú jogpolitikai érdek fűződik ahhoz, hogy a mások értékelésére alkalmas, a nyilvánosság különböző köreiben forgalomban lévő tényállítások valóságtartalmát a jog lehetőség szerint biztosítsa. A jóhírnév létrejöttében, alakulásában, megőrzésében fontos szerepük van a társadalmi érintkezéseknek, hatásoknak, elsősorban a tudattartalmat befolyásoló közléseknek. A személy hírnevét a személyére vonatkozó tény- és adatközlések határozzák meg. Társadalmi érdek, hogy ezek a közlések híven jellemezzék a személyt, a valóságot fejezzék ki, mert csak így lehet a személy képe a társadalmi értékelés reális alapja.

[12] Hivatkozott az elsőfokú bíróság a Fővárosi Ítéltábla a Pf.20.133/2018/6-II. számú ítéletére (megjelent: Polgári Jog 2019/3-4. sz., PJD2019.10.). Ebben a döntésben kifejtésre került, hogy egy politikai párt esetében a valótlan és sértő közlések egy része nem tekinthető olyannak, ami szükségessé teszi a személyiségi jogsértések szankcióinak alkalmazását. Ez az elv azonban csak akkor alkalmazható, ha az alperes tévedése nem szándékos, az alperes a szakma szabályainak megfelelő magatartást tanúsította a tények megismertetése során, mert a

közügyek szabad vitatásához fűződő társadalmi érdek csak az ilyen magatartás tanúsítása esetén élvez előnyt a személyhez fűződő jogokkal szemben. Az ítélet indokolása hivatkozik a 7/2014. (III. 7.) AB határozatra is.

[13] Az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy mivel a rendelkezésre álló adatok alapján nem állapítható meg az I. r. felperes által kilencven kamuszervezet létrehozatalának ténye, ezért nem vonható le az a következtetés, hogy az I. r. felperes ily módon igyekezett volna befolyásolni a 2022. május 7-i tisztújító kongresszus szavazásának kimenetelét. Bizonyítatlan maradt a II. r. felperest érintő tényállítás is. Ebből pedig az következik, hogy a per tárgyát képező valamennyi közlés valótlan tényállításnak bizonyult.

[14] Osztotta az elsőfokú bíróság a felperesek köztudomású tényekre hivatkozását abban a körben, hogy a sérelmesnek tartott közlések közömbösnek tekinthetők-e, avagy az érintetteken túl mások is tulajdonítanak-e azoknak valamilyen jelentőséget. Rámutatott, hogy a felperesek politikai tőkék részben politikai korrektségükben, feddhetetlenségükben ölt testet, ezért az azt vitató körben tett valótlan tényállítások mind az I. r. felperes politikai párt, mind a II. r. felperes vezető politikus egyik lényegi részét érintik, ezért kétségtelenül sértőnek tekinthetők. Ezen túlmenően megállapította az elsőfokú bíróság, hogy a kérdésekkel az alperes szükségesnek tartotta foglalkozni, ami által a közöltek széles körben ismertté váltak. E témákkal kapcsolatban a sajtó is megnyilvánult, tehát biztosan nem tekinthetők a közvélemény számára közömbösnek. A sajtótól pedig elvárható, hogy a médiafogyasztókat valós tényekről, eseményekről tájékoztassák, következtetés, vélemény közlése esetén pedig azt az általuk valóságtartalmában feltárt tények alapján, az elemi logika szabályainak megfelelően tegyék. A sajtót eleve kiemelt felelősség terheli a politikai közbeszéd, a közügyek megvitatása színvonalának megőrzésében. A hírverseny ténye sem mentesíti a sajtót azon kötelezettsége alól, hogy az eseményekről a valóságnak megfelelően számoljon be.

[15] Minderre tekintettel az elsőfokú bíróság akként foglalt állást, hogy a perbeli kitételek megvalósították a felperesek jó hírneveinek megsértését, ezért megállapította a jóhírnévsértést

mindkét felperes vonatkozásában, így a sérelmet szenvedett személy a jogsértés ténye miatt alanyi jogon kérhet a jogsértés objektív jogkövetkezményeként erkölcsi jellegű szankció alkalmazását.

[16] A sérelemdíj körében kifejtette az elsőfokú bíróság, hogy az a személyiségi jogok megsértésének vagyoni elégtétellel történő közvetett kompenzációja és egyben magánjogi büntetése. A Ptk. 2:51. és 2:52. §-ai szerint a jogsértés megállapításának nem automatikus következménye a sérelemdíj alkalmazása. A jogosultat ugyan a szabályozás szerint nem terheli a hátrány bizonyítása, az nem feltétele a sérelemdíj megítélésének, azonban a Ptk. 2:52. § (1) bekezdéséből kitűnően az érintett az őt ért nem vagyoni sérelemért követelhet sérelemdíjat. A sérelemdíj megítéléséhez elengedhetetlenül szükséges az, hogy a sértett oldalán a megállapított jogsértéssel összefüggésben érdemben értékelhető nem vagyoni hátrány legyen kimutatható. Utalt az elsőfokú bíróság a kialakult ítélkezési gyakorlatra, mely szerint csupán eljárásjogi szempontból rendelkezik úgy a Ptk. 2:52. § (2) bekezdése, hogy a hátrányok tekintetében külön bizonyítás nem szükséges. Mivel a sérelemdíj funkciója

személyiségi jogok megsértésével okozott nemvagyonai sérelmek kompenzálása, a mérlegelés körébe kell vonni a sérelmet szenvedett fél személyét, a jogsértés személyére, környezetére gyakorolt hatását, továbbá az eset egyéb körülményeit.

[17] Kifejtette az elsőfokú bíróság, hogy a sérelemdíj összege megállapításánál a sérelmet szenvedett felet ért hátrány és annak súlya, mértéke, ismétlődő jellege, a felróhatóság mértéke, a jogsértésnek a sértettre és környezetére gyakorolt hatása kap jelentőséget. A bíróságnak mindezek értékelésével kell megállapítania az adott személyt ért hátrányokat, és annak alapján eldöntenie, hogy a sérelmet szenvedett fél jogosult-e sérelemdíjra, amennyiben igen, milyen összegszerűségben. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a perbeli esetben elfogadható a Pp. 266. § (2) bekezdése alapján köztudomású tényként, hogy a megállapított jogsértés a felpereseknek olyan súlyos sérelmet okoztak, amely a sérelemdíj iránti igényeiket megalapozza. A felperesek érdemben megjelölték azon hátrányokat, amelyek megítélésüknek az esettel összefüggő reális hátrányos megváltozását jelentették. Ezen szempontok alapján, a peradatokat mérlegelve az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a jogsértés megállapítása mellett jelen ügyben a sérelemdíj alkalmazása is indokolt, mert a jogsértő közléseknek volt értékelhető jelentősége mind a jogi személy I. r. felperes, mind a II. r. felperes környezetére, személyének megítélésére. Ezért az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az elrendelt objektív szankció alkalmazása önmagában nem megfelelő és elegendő eszköze a felperesek által elszenvedett sérelmek orvoslásának.

[18] A sérelemdíj mértéke körében osztotta az elsőfokú bíróság azt a felperesi álláspontot, hogy annak felperesek által igényelt mértéke nem eltúlzott. 2022-ben egy akkor még komoly társadalmi bázissal rendelkező párt tisztújításáról jelentek meg az alperes részéről valótlán híresztelések, melyek mindkét felperest hátrányosan érintették.

[19] Az ítélet ellen az alperes fellebbezett; annak megváltoztatását elsődlegesen úgy kérte, hogy az ítéltábla a keresetet utasítsa el, másodlagosan a sérelemdíj megfizetésére kötelező rendelkezés mellőzését, harmadlagosan pedig a felperesek részére fizetendő sérelemdíj személyenként 200.000 – 200.000 forintra mérséklését, és kamatfizetési kötelezettségének mellőzését kérte. Kérte továbbá a felperesek másodfokú perköltségben marasztalását. A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét a Pp. 369. § (3) bekezdésének c) és d) pontjaira alapította.

[20] Mindenekelőtt azzal érvelt, hogy a Ptk. 2:45. § (2) bekezdése szerinti jogsértés, a jóhírnév megsértése nem áll fenn, ugyanis a cikk nem tartalmaz olyan állításokat, melyek túrésére a politikai szereplőnek minősülő felperesek ne lennének kötelesek. A sérelmezett közlések nem sértő jellegűek. Ennek kapcsán azt kell vizsgálni, hogy a felperesek politikai értelemben vett jóhírnevében keletkezett-e csorbulás. Kiemelte, hogy a közügyek demokratikus vitája során a vita érintettjei a politikai történéseket a maguk összefüggéseiben értelmező polgárok, akik tisztában vannak a pártpolitikai véleménynyilvánítások figyelemfelkeltésre és túlzásokra hajlamos jellemzőivel.

[21] Másodlagosan arra hivatkozott, hogy a jogsértésekkel okozott nemvagyonai sérelem a történeti tényállás fényében bagatell, így nincs indoka a sérelmek sérelemdíjjal kompenzálásának. Amennyiben az ítéltábla nem így látná, s a felpereseket ért sérelem kompenzálására sérelemdíj alkalmazását tartaná indokoltnak, erre az esetre azzal érvelt, hogy

a sérelemdíj megítélt összege eltúlzott, az sérti a Ptk. 2:52. § (3) bekezdését, hiszen nem áll összhangban a politikai közszereplő felpereseket ért sérelemmel, a köztudomású tények alapján megállapítható hátrány kompenzációjával.

[22] Hangsúlyozta: a körülmények bírói mérlegelése adott esetben azt is eredményezheti, hogy a jogsértő nem kötelezhető sérelemdíj megfizetésére. Ha nem állapítható meg, hogy a személyiségi jogsértéssel okozati összefüggésben a felperes oldalán nemvagyoni hátrány keletkezett, és a megállapított jogsértés tárgyi súlya nem kiemelkedő, az összes körülmény mérlegelése mellett a sérelemdíj iránti igény elutasítható. Önmagában a személyiségi jogsértés ténye az ítélezési gyakorlat szerint nem vonja maga után a sérelemdíj iránti igény megalapozottságát. A nemvagyoni sérelem bekövetkezése a sérelemdíj megítélésének feltétele, a jogszabály pedig csak a hátrány bizonyításának eljárásjogi kötelezettsége alól mentesíti a felpereseket. Utalt arra, hogy a sérelmezett közlések azonos időszakban más médiaplatformokon is megjelentek, a felpereseket ért sérelmet ebben a hírfolyamban, a sajtóhíresztelések egyikeként kell értékelni. A kiadásában lévő különböző sajtótermékekkel szemben a felperesek a párhuzamosan előterjesztett sérelemdíj követelések kapcsán ugyanazokra a tényekre és bizonyítékokra hivatkoztak. A perbeli közlések az egyidejűleg több médiaplatformon megjelent, híresztelt sajtóanyagok körébe tartoznak, s egyéb peradat hiányában vélelmezni kell, hogy a felpereseket ért nemvagyoni sérelem azok együttes hatása, ami alacsonyabb sérelemdíj meghatározását indokolhatja. Ezen túlmenően a felperesek maguk sem határozták meg, mennyiben tekintik elkülöníthetőnek a bekövetkezett nemvagyoni sérelmet a többi platformon megjelent, azonos tartalmú közlések hatásától.

[23] Kiemelte, hogy a jogsértésként értékelt állítások nem a felperesek személyiségét minősítik, hanem kifejezetten politikai tevékenységükre vonatkoznak. Ráadásul a közvélemény a vonatkozásukban újra megjelenő állításokat már eleve fenntartásokkal kezeli, kellő távolságtartással értékeli, ami ezáltal az okozott hátrányt is degradálja. Ekként a perbeli közlések tartalma általános tapasztalat szerint az átlagosnak mondható olvasót a felperesekről alkotott benyomásában már nem befolyásolta, az irántuk fennálló közbizalmat a sérelmezett közlések jelentős mértékben nem csökkentették, a kijelentésekkel okozott nemvagyoni hátrány mértéke csekély, a személyiségi jogokat sértő közlések tárgyi súlya pedig nem kiemelkedő.

[24] Az alperes azzal is érvelt, hogy a közéleti témájú jogsértések esetén a bírói gyakorlat a sérelemdíj összegszerűsége körében nagyobb mértéktartást tanúsít. Emellett megismételte, figyelemmel kell lenni a Btk. 226. §-ának 2023. június 2-ától hatályos (3) bekezdése rendelkezésére is; ez büntethetőséget kizáró okként szabályozza a sajtótermék útján elkövetést; ellene egyéni jogsérelmeknél kizárólag a személyiségvédelem polgári jogi szankciói vehetők igénybe. A törvény szerinti büntethetőségi akadály a polgári jogi eszközrendszer alkalmazásának felerősítését nem eredményezheti, a prevenciós funkció a sérelemdíj összegének meghatározásánál nem válhat dominánssá.

[25] Hangsúlyozta, hogy a felperesek közszereplők, így fokozott mértékben tűrni kötelesek a kritikus állításokat. Az Alkotmánybíróság 7/2014. (III. 7.) számú AB határozata elvi élel mondta ki, hogy a közszereplők a személyüket érintő, jellemzően a sajtóban megjelenő állítások magas szinten tűrésére kötelesek, melyben szűk körben a valótlan tényállítások tűrésére kötelezettsége is beletartozik. A 13/2014. (VI. 18.) és a 3217/2020. (VI. 19.) AB határozatok a közszereplőket érintő állítások fokozott tűrés-i kötelezettségének

határait ugyancsak tágan határozták meg. Emellett értékelni kell azt a köztapasztalású tény, hogy az elmúlt években a közbeszéd mindennapos témájává vált a politikai szereplők közéleti magatartása, a politikai témákban átlagosan tájékozott hírfogyasztók összessége által képviselt „közvélemény” lényegében hozzászokott az ilyen állításokhoz és más megnyilvánulásokhoz.

[26] Az alperes kiemelte, hogy a felpereseknek lehetőségük volt a megfogalmazott közlések cáfolatára, másrészt pedig a jogsértő vállalkozás gazdasági életben betöltött szerepe és a sérelemdíj összege között „magánjogi büntetés” céljából összefüggés nem állítható fel. Kiemelte továbbá, hogy ma már a közölt hírnek aktualitása nincs.

[27] Kérte végül az ítéltáblát, hogy a sérelemdíjat a jelenkori értékviszonyokhoz igazodóan határozza meg, így a késedelmi kamatfizetési kötelezettséget a marasztalási összeg után mellőzze.

[28] A felperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérték. Kérték az alperes kötelezését a személyenként 35.000 forint + ÁFA összegben felszámított másodfokú perköltségük megfizetésére. Álláspontjuk szerint a törvényszék a per eldöntése szempontjából releváns tényállást helyesen állapította meg, a feltárt bizonyítékokból pedig minden szempontból okszerű következtetést vont le.

[29] Kiemelték, az alperes perben vizsgálandó közlései nem véleménynyilvánítások, hanem tényállítások; ekként nincs jelentősége annak, közszereplőként kötelesek-e tágabban túrni a kritikát és a véleménynyilvánítást. A közszereplőket terhelő túrés kötelezettség nem terjed ki valótlan tényállítások megtételére; a nagy nyilvánosság előtt tett hamis, vagy nem bizonyítottan valós állításokkal szemben a közszereplők is sikerrel hivatkozhatnak személyiségi jogaik védelmére.

[30] Amit az alperes állított, az még büntetőjogilag is üldözendő, komoly jogsértés. Súlyos, a demokratikus választási folyamatok befolyásolására irányuló tevékenységgel vádolta meg őket. Mindkét állítása kirívóan sértő volt, ami a közvélemény előtt súlyosan rosszálló értékítéletet vált ki, és megkérdőjelezi még a demokráciához fűződő alapvető viszonyukat is. Az állítások nemhogy csorbítják, de kifejezetten rombolják társadalmi megítélésüket, ezért az általuk igényelt sérelemdíj, pláne olyan fokú felróhatóság esetén, amit az alperes tanúsított, nemhogy nem eltúlzott, de különösebb kommentárt, részletes indokolást sem igényel. Az alperes róluk célzatosan közölt hamis tényeket, magatartásának felróhatósága pedig kiemelkedő volt.

[31] A felperesek szerint az Alkotmánybíróság gyakorlata [13/2014. (IV. 18.), 3217/2020. (VI. 19.) és 3111/2022. (III. 23.) AB határozatok] ugyancsak jogi álláspontját erősítik.

[32] Előadták, hogy a törvényszék a sérelemdíj mértékének meghatározásakor a Ptk. 2:52. § (3) bekezdésében felsorolt szempontokat helyesen mérlegelte, a mérlegelés szempontjai az ítélet indokolásából egyértelműen kitűnnek. A bírói gyakorlat egységes abban, hogy a sérelemdíj megalapozottságához a köztudomású tényekre alapított hivatkozás és annak

értékelése is elfogadható. Az ilyen tárgyú perekben a Ptk. 2:52. § (2) bekezdése az igényérvényesítőt a hátrány bizonyításának eljárásjogi kötelezettsége alól mentesíti, és megdönthető vélelmet állít fel a személyiségi jogsértés miatti hátrány bekövetkezésére. Ezért nem kötelesek bizonyítani az őket ért nemvagyoni hátrányt, az alperes ugyanakkor bizonyíthatta volna, hogy az általa sem vitatott jogsértéssel összefüggésben nem keletkezett a sérelemdíj megítélését indokoló nemvagyoni hátrány, vagy kimenthette volna a felelősség alól magát annak bizonyításával is, hogy magatartása nem volt felróható. Az alperes azonban sem a jogsértés eredményeként bekövetkező nemvagyoni hátránynak, sem a felróhatóságnak hiányát nem igazolta; meg sem kísérelte azt.

[33] Tény, hogy a sérelmezett közlés azonos időszakban más médiaplatformokon is megjelent, ugyanakkor valamennyi platformot az alperes üzemeltette, s üzemelteti jelenleg is. Jóhírnevük többszörös megsértése azért sem lehet érv a sérelemdíj iránti igény mérséklésére sem, mert ellenkező esetben az alperes saját felróható magatartására tudna előnyök szerzése végett hivatkozni. Az pedig, hogy a perben vizsgálandó hazug állítás újra és újra megjelent, nem azt eredményezi, hogy azt a közvélemény eleve fenntartásokkal kezeli, hanem éppen ennek ellenkezőjét.

[34] Kiemelték, nincs jelentősége annak, a jogalkotó a rágalmazás Btk.-beli tényállását miként módosította, s nincs szó arról, hogy a törvény szerinti büntethetőségi akadály a polgári jogi eszközrendszer alkalmazásának felerősítését eredményezné. Ilyen összegű sérelemdíj iránti igénynél a sérelemdíj prevenciós funkciója ugyan felmerül, de nyilvánvaló képtelenség, hogy dominánssá váljék.

[35] Hivatkoztak arra is, hogy a sajtószervek a véleménynyilvánítás közvetítésében játszott kiemelkedő fontosságú alkotmányos szerepüket a szakmai szabályok megtartásával, felelősséggel kötelesek gyakorolni. Az a sajtószerv pedig, amely e szakmai szabályokat nemhogy nem tartja be, de súlyosan megsérti, semmiképpen nem hivatkozhat mentesülése érdekében arra, hogy az újságírók feladata éppen a közvélemény tájékoztatása.

[36] Vitatták, hogy lehetőségük lett volna a megfogalmazott közlések cáfolatára. Soha nem volt lehetőségük sem arra, hogy olyan felületen jussanak el a társadalomhoz, s annyi embert érjenek el üzeneteikkel, mint amire az alperes képes. A vármegyében egyetlen olyan sajtótermék sincs, melynek anyagi lehetőségei, látogatottsága akárcsak mérhető lenne az alpereséhez. Az alperes maga nagyszámú internetes sajtóterméket működtető médiaholding, mellyel szemben a kisösszegű sérelemdíjnak semmilyen szankciós, illetve elégtételt adó hatása nincs. A sérelemdíj összegének mérlegeléssel meghatározásakor a sérelemdíj fizetésére kötelezett vagyoni viszonyai figyelembe vehetők, márpedig a jogsértést szándékosan, üzleti felhasználás vagy haszonszerzés céljából elkövető alperes évente többmilliárdos adózás utáni eredményt könyvel el.

[37] A felperesek véleménye szerint nincs jelentősége annak, hogy a Ptk. 6:22. § (1) bekezdése szerinti ötéves elévülési időn belül igényüket mikor érvényesítik. Az időmúlás nem jár azzal a jogkövetkezménnyel, hogy emiatt a sérelemdíj nem, vagy csak alacsonyabb összegben lenne érvényesíthető; a sérelemdíj büntető funkciója hosszabb idő elteltével is érvényesül, mert alkalmas arra, hogy a jogsértőt visszatartsa az újabb jogsértéstől, azaz az ellenőrizetlen, valótlan közlések nyilvánosságra hozatalától.

[38] Károsodása akkor valósult meg – figyelemmel a Ptk. 6:532. §-ára –, amikor a internetes portál neve l portálon a cikk megjelent. Mivel a sérelemdíj pénzbeli igény, arra a Ptk. 6:48. § (1) bekezdésének rendelkezései alkalmazandók, így nem mellőzhető a késedelmi kamat megfizetésére kötelezés sem.

[39] A fellebbezés alaptalan.

[40] Az ítéltábla megítélése szerint az elsőfokú bíróság a per eldöntéséhez szükséges tényállást helytállóan állapította meg, és abból helyes jogi következtetést vont le. A másodfokú bíróság osztja azt az álláspontját, hogy az alperes megsértette a felperesek jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát, melynek kompenzálására fejenként 600.000 – 600.000 forint sérelemdíj szükségesnek mutatkozik, és osztja a döntés indokait is.

[41] A fellebbezés érveire figyelemmel az ítéltábla az alábbiakat hangsúlyozza.

[42] A perbeli közlés szerint az I. r. felperes nagyszámú kamuszervezetet hozott létre azzal a céllal, hogy a párt vezetését egy bizonyos jelölt nyerje el. A II. r. felperesnek a cikk azt a szerepet tulajdonította, hogy tudatosan, turpis módon, részrehajlóan járt el név l érdekében. Ezek az említett eljárások sértik a párt demokratikus működését, a tisztségviselők választásának szabadságát alapvetően kérdőjelezzik meg, ebből adódóan a jogsértés egyik felperest érintően sem bagatell.

[43] Tény, hogy közszereplőként a felpereseket fokozottabb tűrési kötelezettség terheli, azonban a közügyeket érintő véleménynyilvánítás szabadsága az alperest csak akkor védené, ha az általa közöltek valótlanágáról nem tudott volna, és a foglalkozása által megkívánt körültekintést sem mulasztotta volna el. Ekként - mivel eljárása kifejezetten a felperesek hiteltelenítését célozta - nincs jelentősége annak, az újságcikk közérdeklődésre tartott-e számot, miként a felperesek személyének sem.

[44] Az ítéltábla véleménye szerint a felpereseket ért sérelem sérelemdíjjal kompenzálendő, annak megítélt mértéke pedig egyik felperes esetében sem eltúlzott. Nem róható a felperesek terhére, hogy a köztudomású sérelmen kívül további hátrányok bekövetkezését nem állították. A kifogásolt állítások alkalmasak voltak az irányukban fennálló bizalom rombolására, hitelességük kétségbe vonására, mindemellett pedig az alperes felróhatósága nagyfokú volt.

[45] Az alperes arra helyesen hivatkozott, hogy a konzekvens bírói gyakorlat szerint a személyiségi jogsértés megállapításának nem automatikus következménye sérelemdíj megítélése, és a körülmények mérlegelése azt is eredményezheti, hogy a jogsértő nem kötelezhető sérelemdíj megfizetésére (Kúria Pfv.IV.21.764/2015/4. számú ítélete – megjelent: BH2016.241.); így bagatell igény sérelemdíj megállapítására nem ad alapot (Kúria Pfv.IV.20.801/2021/5. számú ítélet [27]).

[46] Nem vitásan az I. r. felperes széles körben ismert párt, a II. r. felperes politikusként közszereplő, azonban a rájuk vonatkozó célzatos, valótlan állításokat túrni nem kötelesek. Az alperes nem értékítéletet fogalmazott meg, hanem valótlan tényállásokat tett, melyeknek igazságtartalmát nem ellenőrizte. Közlései a közéleti vitához nem járulhattak hozzá, azok célja az érintettek politikai/politikusi hitelességének rombolása volt.

[47] Kiemelendő az is, hogy a Ptk. 2:52. § (2) bekezdésének az a szabálya, miszerint a jogsértés tényén kívül további hátrány bekövetkeztének bizonyítása nem szükséges, a hátrány bizonyításának eljárásjogi kötelezettsége alól mentesíti a nemvagyoni sérelmet szenvedett személyt.

[48] Az ítéltábla leszögezi továbbá, a sérelemdíj egyrészt a személyiségi jogsérelem tekintetében kompenzációs szerepet tölt be, másrészt a hasonló jogsértések megelőzése érdekében magánjogi büntetésnek is tekinthető (Szegedi Ítéltábla Pf.I.20.002/2017/8. számú ítélet [33] – megjelent: BDT2018.3821.). Ugyan ezt az utóbbi funkciót nem automatikusan kell figyelembe venni (Kúria Pfv.III.20.104/2024/5. számú ítélet [48] – megjelent: BH2024.182.), azonban a jogsértés súlyát számításba véve jelen esetben az igényelt, személyenként 600.000 – 600.000 forintnál csekélyebb összegű sérelemdíj a rendeltetését nem tudná betölteni. Mivel a polgári jog és a büntetőjog rendeltetése eltér, a sérelemdíj meghatározásakor nem lehetett jelentősége annak, hogy az adott tényállást a büntetőjog tilalmazza-e.

[49] Megjegyzendő, hogy a magánjogi büntetés funkció érvényesülése érdekében számításba vehető az is, hogy az alperes, mint profitorientált gazdálkodó szervezet az elmúlt időszakban jelentős eredményt ért el.

[50] Nem vitás, hogy a sérelmezett közlések azonos időszakban az alperes által üzemeltetett más médiaplatformokon is megjelentek, azonban ezeknek a címzettje más-más olvasóközönség; a internetes portál neve1 Vármegyei hírportálként működik. A célközönség eltérése miatt a jogsértő közlés más-más internetes felületen megjelentetése által okozott sérelem kumulálható.

[51] Az alperes tévesen érvelt azzal, hogy a felpereseknek lehetőségük volt a megfogalmazott közlések cáfolatára. Ehhez képest szükséges megjegyezni, hogy az alperes más hírportálokat érintő hasonló ügyekben meghozott ítéletek ellenére sem tett közzé önkéntesen olyan közleményt, melyből kitűnne, hogy az eredeti cikk valótlan tényállítást tartalmazott.

[52] Nem releváns, hogy az elévülési időn belül a keresetlevelet a felperesek mikor nyújtották be (Kúria Pfv.IV.20.336/2024/6. számú ítélet [70]), illetőleg, hogy az elbírálás időpontjában a közlés aktualitása már kétségkívül halványult. A Ptk. 6:352. §-ából adódóan, melynek értelmében a kártérítés a károsodás bekövetkeztekor nyomban esedékes, a jogsértő közlés megtörténtekor a felperesek hátrányt szenvedtek, azaz egyik oldalról az elévülési idő ekkor indult meg, másrészt pedig az alperes késedelmi kamatot a cikk megjelenését követő naptól köteles fizetni. Tény, hogy a bírói gyakorlat szerint olyankor, amikor az elkövetés és az ítélelhozatal időpontja között olyan jelentős idő telik el, hogy az értékviszonyokban számottevő változás következik be, úgy a sérelemdíj összege meghatározható az

elkövetéskori és az ítélethozatalkori értékviszonyok alapján is, azonban az érvényesített sérelemdíj összegek az elkövetéskori értékviszonyoknak felelnek meg.

[53] Ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján a per főtárgyát, és a kamatot érintően helybenhagyta.

[54] Észlelte ugyanakkor az ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróság a per tárgyának értékét tévesen határozta meg.

[55] A Ptk. 2:51. § (1) bekezdése a)-e) pontjaiban foglalt igények egymással és a Ptk. 2:52. §-a szerinti sérelemdíjjal együtt érvényesítve a Pp. 173. § (1) bekezdése alapján valódi tárgyi keresethalmazatot alkotnak, figyelemmel a háromtagú pertárgy fogalomra (tényállítás, jogállítás, kérelem).

[56] A Pp. 21. § (1) és (5) bekezdései értelmében a per tárgyának értéke a keresettel érvényesített követelés vagy más jog értéke. Ha egy vagy több fél a perben több követelést, illetve jogot érvényesít, a pertárgy értékének számításakor ezeket össze kell adni. Szemben a korábbi szabályozással, az Országgyűlés az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. § (1) bekezdését (a továbbiakban: Itv.) módosító 2019. évi LXXXI. törvény 1. §-ával hozta összhangba. Az illeték alapját tehát – az Itv. 40. § (1) bekezdésére is tekintettel – az egyes önálló keresetek pertárgy értékei egybeszámításával kell meghatározni. Mivel a felperesek a Ptk. 2:51. § (1) bekezdésének a) pontjára alapítottnan terjesztettek elő keresetet, az Itv. 39. § (3) bekezdésének b) és c) pontjai értelmében az illeték alapja 2×600.000 forint = 1.200.000 forint, amihez az érvényesített sérelemdíj összegként 600.000 – 600.000 forintot kell hozzáadni. Így az illeték alapja összességében mindkét fokú eljárásban 2.400.000 forint, azaz a feljegyzett kereseti illeték 144.000 forint, fellebbezési illeték pedig 192.000 forint [Itv. 46. § (1) bekezdése].

[57] A Pp. 383. § (6) bekezdése alapján a másodfokú bíróság a fellebbezési kérelem, csatlakozó fellebbezési kérelem, és a fellebbezési ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül, hivatalból határoz a le nem rótt illeték, valamint az állam által előlegezett és meg nem térült költség megfizetéséről. Ezért az ítéltábla – ugyancsak a Pp. 383. § (2) bekezdésére hivatkozással – az alperes által fizetendő kereseti illeték összegét 144.000 forintra felemelte.

[58] A fellebbezés eredményre nem vezetett, így a Pp. 83. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése alapján a pereszes alperes köteles megfizetni 192.000 forint feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket az államnak, továbbá a Pp. 344. § (1) bekezdése szerint meghatározott tizenöt nap teljesítési határidőben az alperesnek a Pp. 81. §-ának megfelelően felszámított, a kifejtett tevékenységgel arányban álló, személyenként 35.000 forint + ÁFA, azaz 44.500 – 44.500 forint másodfokú perköltséget (ügyvédi munkadíjat). Ez utóbbi kapcsán a másodfokú bíróság felhívja a fellebbezési eljárásban már alkalmazandó, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 3. § (1) bekezdésének a) pontját, és 5. § (1) bekezdését.

[59] A másodfokú bíróság ítéletét a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül hozta meg.

Győr, 2025. szeptember 4.

Dr. Lezsák József s. k.

Dr. Molnár Andrea s. k.

Dr. Sarmon Hedvig s. k.

a tanács elnöke, előadó bíró

bíró

bíró